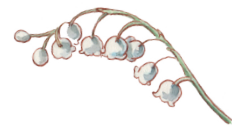
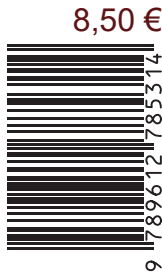

Moje pravo ime je Frančišek. Vendar moj nebeški zavetnik ni Frančišek Asiški, temveč Frančišek Caracciolo, zavetnik Neaplja, ki goduje 4. junija. Rodil sem se pred 52 leti. Pred 25 leti me je takratni ljubljanski nadškof Alojzij Šuštar posvetil v mašnika. Kot župnik delujem v župniji Tomišelj, ki leži pod vznožjem Krima. Poleg duhovniškega dela najdem čas tudi za pisanje, najraje pišem za otroke in mladino. Kar mi ostane časa, ga porabim za vožnjo z motorjem ali kolesom. Rad tečem skupaj s svojima psoma. Posebno mesto v mojem prostem času pa imajo borilne veščine. Če me bodo kdaj razglasili za svetnika, bom verjetno na oltarju oblečen v kimono, sedeč na motorju ali kolesu.

Življenjske zgodbe svetniških likov nam predstavljajo vsakdanje dogodke v želji, da bi začutili, da biti svetnik ni »znanstvena fantastika«, temveč gre za pot, po kateri hodimo skozi življenje. Vabijo nas, da bi tudi mi v vsakdanu pogumno stopili na pot svetosti in vedno bolj postajali Jezusovi prijatelji: »Nihče ni tako dober, da ne bi mogel biti še boljši. Prav tako ni nihče tako velik prijatelj z Jezusom, da ne bi mogel biti še večji.«

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
Prva slovenska založba

Aco Jerant SVETNIKI so bili čisto (ne)navadni ljudje

Aco Jerant
SVETNIKI
so bili čisto (ne)navadni ljudje

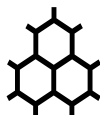

Knjiga nam v obliki razgibanih dialogov med otroki in malim angelom Serafinčkom približa svetniške like različnih starosti, stanov, poklicev in obdobj, poznane in manj poznane. Svetniki v resnici niso bili nič posebnega. Bili so čisto običajni ljudje. Vendar so se od drugih razlikovali po globoki veri v nebeškega Očeta. Bili so njegovi prijatelji, veliko so se pogovarjali z njim in tudi trpljenje so sprejemali kot Božjo voljo, ki je nekaj dobrega.

Slika na naslovnici: Schutterstock

Aco Jerant

Svetniki so bili čisto (ne)navadni ljudje

SŠK-SKU

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —
CELJE - LJUBLJANA

Aco Jerant
SVETNIKI SO BILI ČISTO (NE)NAVADNI LJUDJE

Šmarnice za otroke

© Celjska Mohorjeva družba, 2021
Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47(02.053.2)
27-29

JERANT, Frančišek

Svetniki so bili čisto (ne)navadni ljudje : [šmarnice za otroke] / Aco Jerant ;
[uvodna misel Andrej Šegula] ; [izdala] SŠK-SKU. - Celje : Celjska Mohorjeva družba
: Društvo Mohorjeva družba, 2021

ISBN 978-961-278-531-4
COBISS.SI-ID 56780803

VSEBINA

Uvodna misel 7

- 1 Ni treba biti kot sveti Jožef, da si svetnik 9
- 2 Svetniki niso bili nadljudje 11
- 3 Bog želi, da vsak človek postane svetnik 13
- 4 Papeži in škofje so lahko sveti 15
- 5 Svetniki niso želeli postati svetniki 17
- 6 Dobri kralj in ljubeča kraljica 19
- 7 Vsak revež ne pride zlahka v nebesa 21
- 8 Tudi otroci so v nebesih 23
- 9 Sveta učiteljica in vzgojiteljica 26
- 10 Spokorniki so tudi trpeli 29
- 11 Mati nikoli ne preneha biti mati 32
- 12 Očetovski zgled je nepogrešljiv 34
- 13 Samotarji niso osamljeni ljudje 37
- 14 Zdravnik je lahko svetnik 40
- 15 Slikar, čigar čopič je vodil Bog 42
- 16 Svetniki se znajo smejati 45
- 17 Majhna žena velikega srca 47
- 18 Marijin tiskar 50
- 19 Asiški ubožec 53
- 20 Mala mučenka 56
- 21 Dobra in ponižna šivilja 58
- 22 Svetnik je lahko celo »zabit« 60
- 23 Bog je lahko moder namesto župnika 63
- 24 Božja Mati 65

- 25** Svetnik z dišečimi ranami 67
26 Trgovec z nebeškimi cenami 70
27 Pesnik, ki je pisal najlepše slavospeve 73
28 Širokosrčna dekla 75
29 Rok, romar 78
30 Programer za nebesa 81
31 Svetniki so bili čisto (ne)navadni ljudje 83

Litanije Matere Božje 85

UVODNA MISEL

Pred seboj imam šmarnično branje za otroke Aca Jeranta, župnika v župniji Tomišelj. Kot pastoralni delavec in katehet pozna dušo otroka, njegov svet in način razmišljanja.

Skozi mesec maj nam avtor v šmarnicah predstavi poznane, pa tudi manj poznane svetnike. Ob njihovih življenjskih zgodbah »slika« vsakdanje dogodke v želji, da bi poslušalci začutili, kako biti svetnik ni »znanstvena fantastika«, temveč gre za pot, po kateri hodimo skozi življenje.

Glede na to, da smo v letu svetega Jožefa in da je prvi maj praznik svetega Jožefa, se šmarnične zgodbe začenjajo prav s tem svetnikom. V prvem dnevu se predstavi tudi angel Serafinček, ki nas bo spremljal skozi ves mesec. Takoj na začetku pove, da je on tisti, ki ga slišimo, ne moremo pa ga videti.

V nadaljevanju predstavlja svetnike, ki so opravljali različne poklice in živeli v različnih življenjskih razmerah, a so kljub temu postali sveti in zgled za vsakega izmed nas. Predstavlja nam papeže in škofe, revne in bogate, otroke in učitelje, matere in očete, zdravnike in slikarje, mučence, nadarjene in manj nadarjene iz različnih časovnih obdobj – vse do današnjih dni, ko srečamo sodobnega svetnika, ki je bil računalniški programer.

Na koncu angel Serafinček poda definicijo svetništva: »V resnici niso bili nič posebnega. Bili so ljudje. Vendar so se od drugih razlikovali po globoki veri v nebeškega Očeta. Bili so njegovi prijatelji, se veliko pogovarjali z njim in tudi trpljenje so sprejemali kot Božjo voljo, ki je nekaj dobrega.«

Svetniki pred očmi in v glavah otrok preprosto zaživijo. Šmarnično branje je polno živahnih dialogov, ki pritegnejo

našo pozornost. Poslušalec dobi občutek, kakor da je sam del te »družčine« in da angel Serafinček razlaga tudi njemu.

Ob prebiranju teh šmarnic sem se spomnil na svetega Avguščina, ki so ga vprašali, kaj je potrebno, da človek postane svet. Svetnik se je zamislil, potem pa odgovoril: »Potrebno je samo eno, in to je hoteti!«

Naj šmarnična razmišljanja tako pri naših otrocih kakor tudi pri vseh drugih bralcih in poslušalcih prebujajo željo po svetništvu.

Dr. Andrej Šegula

1

NI TREBA BITI KOT SVETI JOŽEF, DA SI SVETNIK

»Ta naš župnik pa ima ideje,« je z glavo odkimavala Manca.
»Vsi moramo postati svetniki!« je skušala posnemati glas svojega župnika.

»Postali naj bi svetniki, pa še kaj,« se je z njo strinjala Tamara.

»Si predstavljaš, da bi bil na oltarju tvoj kip?« se je zasmel Peter.

»Ali pa tvoj,« mu ni ostala dolžna Manca.

»To bi bilo lepo,« se je za njimi nekdo oglasil. Vsi so se ozrli, vendar niso videli nikogar.

»Sta tudi vidve slišali?« se je čudil Peter.

»Ja, tudi jaz,« je pokimala Tamara.

»Prav ste slišali,« se je spet oglasilo. »Jaz sem angel. Serafinček je moje ime. Lahko me slišite, ne morete pa me videti.«

Otroci so onemeli stali sredi ceste in počasi se je v njihovih očeh zrcalil strah.

»Ne bojte se,« je hitro dodal Serafinček. »Imeli ste tako zanimiv pogovor, pa sem se hotel pridružiti.«

»Ah, pogovarjali smo se o verouku,« je pokimala Manca.
»Župnik je rekel, da naj bi vsi postali svetniki in da zares lahko postanemo svetniki.«

»Seveda lahko postanete svetniki,« je pokimal Serafinček.

»Nemogoče,« je Peter zmajal z glavo, »to je čisto pretežko.«

»Zakaj bi bilo pretežko?« se je začudil Serafinček.

»Prvič zato, ker so svetniki le papeži, škofje, menihi, redovnice ...«

»Misijonarji in sem ter tja kakšen duhovnik,« ga je dopolnila Tamara.

»In Jezusov skrbnik, sveti Jožef,« je hitro dodala Manca. »Sveti Jožef goduje prav na današnji dan. Pri verouku smo poslušali njegovo življenjsko zgodbo, ki je zelo zanimiva.«

»Nekaj svetnikov torej poznate,« se je zasmel Serafinček. »Izmed naštetih je gotovo najpomembnejši Jezusov skrbnik, sveti Jožef.«

»Tesar je bil po poklicu,« je pristavila Manca. »V cerkvi imamo njegov kip. V rokah drži Jezuščka, ki je še majhen otrok,« je dodala.

»To drži,« je dodal še Peter. »Gleda pa precej strogo, kot tudi drugi svetniki na oltarju.«

»Podobe svetnikov v cerkvah so lahko zelo različne. Vendar so bili svetniki prijazni ljudje. Še posebej sveti Jožef.«

»Sicer ga Bog ne bi izbral za krušnega očeta svojemu sinu,« je zavrnila Tamara.

»Moral je biti dober človek in skrben mož,« je dodal Peter.

»Prav imate,« je pokimal Serafinček. »Jaz sem angel in svetnike zelo dobro poznam. Vsi po vrsti so moji prijatelji in poznam njihove zgodbe. Tudi Jožefovo.«

»Pa so vsi svetniki stari?« je zanimalo Manco.

»Ne, niso. Najrazličnejših starosti so.«

»Pa nam bi hotel kaj povedati o njih?« je prosil Peter.

»Z veseljem,« je pokimal Serafinček, »kar pojdimo, jaz bom pa spotoma pripovedoval.«

Otroci in mali angel so se odpravili na pot proti domu.

Naloga: Doma pripravi oltarček in nanj postavi Marijino podobo.

2

SVETNIKI NISO BILI NADLJUDJE

Včeraj, na prvi dan naših šmarnic, smo govorili o svetem Jožefu, ki je bil Jezusov krušni oče. Mali angel Serafinček se je pridružil otrokom, ki so se na poti od verouka pogovarjali o tem, kar jim je govoril gospod župnik. Serafinček je svetega Jožefa predstavil kot skrbnega in zanesljivega moža. Samo takšen človek je bil dovolj dober, da je lahko postal nadomestni oče Božjemu Sinu, ko se je ta rodil na zemlji.

»Vaš župnik je imel prav. Vsak lahko postane svetnik in prav je, da se vsak trudi za to,« je Serafinček poučil Petra, Manco in Tamara.

»Oh, postati svetnik je pretežko,« je vzdihnila Tamara.

»Zame je to neizvedljivo,« je še poudarila.

»Zakaj bi bilo pretežko?« se je čudil Serafinček.

»Svetniki so nenehno molili. Jaz ne morem ure in ure moliti. Sploh nimam toliko časa,« je dejala Tamara.

»To drži. Če bi jaz vse dneve samo molila, bi recimo zanemarila šolo,« se je strinjala Manca, »in imeli bi me za čudakinjo.«

»Kdo pa pravi, da so svetniki vse dneve samo molili?« jih je začudeno pogledal Serafinček.

»Kakor nam župnik pri verouku govori o svetnikih, ti ljudje niso počeli nič drugega, kot samo molili. Niso ne jedli ne spali. Tudi grešili niso nikoli. Bili so zelo verni in so vedno vse naredili prav.«

»To pa res ne drži,« se je zasmel Serafinček. »Svetniki so prav tako hodili k spovedi, kot to počnete vi. Tudi oni so bili grešni. Svetniki in svetnice niso bili sveti na vseh področjih svojega življenja. Tudi oni so imeli svoje napake tako kot vsak človek.«

»Kako pa so potem lahko svetniki?« je zanimalo Manco.

»Zato, ker so se trudili, da bi te svoje napake odpravili ali pa jih vsaj čim manj ponavljali.«

»Kakšne napake pa so imeli svetniki?« se je čudila Tamara.

»Različne. Nekateri so bili zelo vzkipljivi in so se urili v potrpežljivosti. Drugi so zelo radi dobro jedli in pili, zato so se pogosto postili. Spet drugi ...«

»Čakaj, ti govoriš o splošnih pomanjkljivostih,« ga je ustavila Manca. »Gotovo pa med njimi ni nikogar, ki bi imel kakšno res hudo napako.«

»Kakšno pomanjkljivost pa naj bi imel?« se je začudil Serafinček.

»Recimo, da bi bil neumen,« je dejala.

»No, kaj pa pomeni biti neumen?« je zanimalo Serafinčka.

»Recimo, da bi bil v šoli nezadosten,« je hitro dodal Peter.

»Tudi takšni so bili med njimi. Svetniki niso bili vsi po vrsti nadpovprečno inteligentni. Bili so navadni ljudje, kakršne je ustvaril Bog. Tudi niso vse dneve molili, kot ste prej govorili.«

»Vseeno pa so veliko molili,« se ni dala prepričati Manca.

»Za svetnike molitev ni bila kot neko dolgočasno ponavljanje. Zanje je bila molitev pogovor z Bogom. Vi se radi pogovarjate med seboj. Tako so se svetniki radi pogovarjali z Bogom.«

»Hm, na to pa nisem nikoli pomislil,« je dejal Peter.

»Evo, Peter je ravno prav neumen in dokaj klepetav. To pomeni, da lahko postane svetnik,« se je zasmejala Tamara.

»Tako preprosto pa spet ni,« je odkimal Serafinček. »Vsak lahko postane svetnik, pred tem pa se mora iskreno truditi, da postane dober človek.«

Naloga: *Razišči, kdo je tvoj krstni zavetnik. Preberi kaj o njegovem življenju.*

PROGRAMER ZA NEBESA

Med številnimi romarji, ki so v nebesih, je najbolj znan sveti Rok iz Francije. Bogato dediščino, ki so mu jo zapustili starši, je razdelil med reveže in se odpravil na romanje v Rim. Ko je izbruhnila kuga, je skrbel za bolnike in pozneje tudi sam zbolel. Osamljen je ležal v gozdu. Angel mu je nosil pijačo, da ne bi umrl od žeje, pes pa mu je z bližnjega gradu nosil kruh in meso, da ni umrl od lakote.

»Serafinček, govoriš nam o svetnikih, ki so živeli pred sto in več leti. Kaj pa danes? Je v nebesih kakšen svetnik, ki je živel v današnjem času?« je zanimalo Manco.

»Seveda je. Nedolgo nazaj, pred petnajstimi leti, je prišel v nebesa zelo mlad svetnik. Ko je umrl, je bil star komaj petnajst let.«

»To je pa res sodoben svetnik,« se je strinjal Peter.

»Imenuje se Carlo Acutis. Po rodu je Italijan. Za svoja leta, bil je še otrok, je bil globoko veren. Vse ljudi okoli sebe je presenečal s svojo vero in predanostjo Bogu.«

»Podobno kot Jezus v templju. Bil je star šele dvanajst let, pa se je pogovarjal z največjimi učenjaki Svetega pisma,« je dodala Manca.

»Res je, podobno kot Jezus v templju,« se je strinjal Serafinček. »Zelo rad se je udeleževal svete maše. Ko so ga spraševali o tem, je dejal, da je evharistija njegova avtocesta v nebesa.«

»Kako posrečena izjava,« se je zasmejala Manca. »Na mašo nisem še nikoli tako pogledala.«

»Poleg tega pa je bil zelo nadarjen računalniški programer,« je nadaljeval Serafinček. »Sestavil je posebne

računalniške programe z versko vsebino in odgovori na verska vprašanja.«

»Ni igral igrice?« se je čudila Tamara.

»Ne,« je odkimal Serafinček. »Danes je za večino otrok računalnik sredstvo, da pobegnejo pred resničnostjo. Mnogi postanejo močno zasvojeni z računalniškimi igrkami ali spletom. Carlo pa je računalnik in sodobno tehnologijo videl v čisto drugačni luči. Razumel je, da je tudi računalnik lahko v službi širjenja evangelija, in močno se je trudil, da bi to uresničil.«

»Toda praviš, da je umrl še skoraj kot otrok. Torej ni imel veliko časa, da bi razvijal te programe,« ga je prekinil Peter.

»Res je. Umrl je, ko je bil skoraj še otrok. Vendar je v tem kratkem času toliko naredil za Božje kraljestvo, kot mnogi kristjani ne naredijo v vsem svojem življenju. Tudi ko je zbolel, je na svojo bolezen gledal kot na nekaj koristnega.«

»Kako je bolezen lahko koristna?« se je čudila Tamara.

»Dejal je, da hoče svoje trpljenje darovati Gospodu Jezusu za papeža in za Cerkev. To so bile njegove besede, ki jih mnogi težko razumejo.«

»Tudi jaz jih ne razumem,« je pokimala Tamara.

»Dejal je tudi, da ne želi iti v vice, ampak naravnost v nebesa. To se je tudi zgodilo. Ko je umrl, je prišel med svetnike, ki se veselijo v nebesih, pri svojem Očetu.«

»Kako lepa smrt,« je vzdihnila Manca.

»Pred to smrtjo je veliko trpel. Težko je sprejeti bolezen, za katero človek ve, da ni zdravila in da se bo moral zaradi nje posloviti s tega sveta. Carlo je imel tako močno vero, da na smrt ni gledal kot na konec, temveč kot na nov začetek večne sreče.«

»Jaz ne vem, če bi lahko tako gledala na bolezen. Moja vera je za kaj takega prešibka,« je iskreno priznala Tamara.

Naloga: *Zmoli, da bi se mladi modro odločali za dobre reči.*